

J. D. Kirk



THRILLER

ŠEPOT SMUTKŮ

Případ pro Jacka Logana

ŠEPOT. SMUTKŮ

A Whisper of Sorrows
Copyright © 2020 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6815-8 (pdf)

J. D. Kirk

ŠEPOT SMUTKŮ

Případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

*Věnováno Jacqueline Beardové,
dámě, která má zrak jako ostříž*

KAPITOLA 1

H nusný parchant, který tu měl být, ale nebyl – to bylo na místnosti nejzajímavější.

Tak to vnímal detektiv šéfinšpektor Jack Logan. Někoho jiného by možná víc zaujala lepicí páska na prahu, vytvářející v prostoru mezi chodbou obrys lidské postavy, či původně rudá skvrna od krve, která však v mezičase stihla vyblednout do rezavě hnědé, případně drobné tečky téže barvy na přilehlých stěnách.

Kdyby někdo prozkoumal pokoj hodně detailně, nejspíš by ho zaujal také stůl, jemuž chyběla jedna noha. Tuhý plast byl seříznutý do ostrého úhlu a vytvářel na konci špičaté stříbřité ostří.

Logan to všechno samozřejmě viděl. Jak by ne.

Byla to však absence toho, kdo měl všechn ten chaos na svědomí, co ho zasáhlo nejvíce.

„Jsi v pohodě, Jacku?“ zeptal se detektiv superintendent překvapivě laskavě. Zároveň to byla nejdelší věta, kterou Hoon pronesl v kuse bez nadávek, což ještě umocňovalo vážnost situace.

„Ne. To teda nejsem,“ zamumlal Logan a přelétl očima obrys na podlaze, skvrny na stěnách i rozbitou židli. Nakonec se

obrátil doprava a zastavil se pohledem u rozestlané postele, ve které původní obyvatel pokoje téměř deset let přespával. Bělostné prostěradlo u okraje lůžka hyzdila rudá skvrna od krve, Logana však mnohem víc zaujala prohlubeň, kterou čísi tělo zanechalo ve středu matrace.

Detektiv šéfinšpektor na ni zíral. Hypnotizoval ji, jako by pouhou silou vůle dokázal přivolat zpět člověka, který ji tu zde po sobě zanechal. To ale samozřejmě nešlo. Takhle ne. On ho ale zpátky dostane.

Ať tak, či onak.

„Pověz mi to ještě jednou.“ Logan se otočil k posteli zády a zahleděl se na muže, který stál na chodbě.

Detektiv šéfinšpektor Samuel Grant – Snecky, jak mu říkali všichni, kdo ho znali – sloužil až do začátku roku, kdy Logan zažádal o přeložení, v Inverness. A když se mu naskytla příležitost, okamžitě po ní skočil jako hladový pes, neboť se domníval, že si pozici šéfinšpektora pro skotské hlavní město a přilehlé okolí zaslouží, a to i přesto, že hodnost získal spíše za vytrvalost než skutečné zásluhy.

Od chvíle, co se s Loganem viděli naposledy, Snecky výrazně pohubl. Za těch devět či deset měsíců shodil úctyhodnou část váhy, kterou vlácel navíc, a jeho vlasy, které už tehdy působily značně prořídle, se daly na ústup ještě víc.

Úbytek váhy mu však nedělal dobrou službu a Snecky spíš než štíhle působil vychrtle. Celkový obraz podtrhoval Grantův vyděšený výraz. Logan z něj získal dojem, že Snecky za očima křičí o pomoc, a na okamžik ho bodl pocit viny, že toho chudáka hodil do jámy lvové.

Stačil však jediný podrážděný úšklebek a pocit viny byl ten tam. Druhý šéfinšpektor zběžně přelétl pohledem poznámky,

ktelé měl s sebou. Šlo však jen o sílu zvyku, a místo čtení Loganovi vše odvykládal z paměti.

Na druhou stranu, zapamatovat si všechny informace nebylo nijak složité. Bylo jich totiž jen pár.

„Zřízenec jde v pátek odpoledne za Petriem, aby mu dal léky. Nahlédne dovnitř. Petrie leží v posteli, a tak zřízenec otevře dveře a jde dál. Přikročí k lůžku a Petrie ho bodne tou ufklou nohou od židle.“ Snecky mechanicky drmolil detaily, jako by ho nudily. Jako by ho otravovalo procházet je znovu. Dříve silný invernesský přízvuk již nebyl tak znatelný a Snecky se urputně snažil, aby to znělo, že se v Glasgow narodil. „Krev, krev, krev. Řev, řev, řev. Chudák se snažil bránit a flák sebou o práh. Konec zvonec.“

Snecky o krok ustoupil z páskou tvořeného obrysu na zemi a ukázal na něj.

„Během několika minut je po něm, to už se ale Petrie dává do pohybu,“ pokračoval Snecky. „Lapne sestru a vyhrožuje, že ji taky zapíchne, když mu zřízenci nezabzučí. A tak mu zabzučí.“

„A ten zasranej magor ji stejně zabije,“ doplnil detektiv superintendant Hoon.

Logan si vybavil druhý obrys lidského těla, který viděl cestou do pokoje v recepci, a přikývl.

„Proč byly dveře otevřeny?“ zajímal se detektiv šéfinšpektor. „Proč za sebou zřízenec nezavřel?“

Detektiv šéfinšpektor Grant znovu nakoukl do poznámek. „Nemám páru. To měl?“

„Jo. A já chci vědět, proč to neudělal,“ naléhal Logan.

Snecky přikývl a chtěl se otočit, zničehonic se však zarazil, stáhl ramena a zpřímá se na Logana zahleděl. „Jenže, Jacku, tohle není tvůj případ,“ řekl.

Logan ani nestihl otevřít pusy a Hoon odpověděl za něj: „Ty drž radši kušnu, debile, a dělej, co se ti řekne, kurvafix!“ vyštěkl a zabodl prst na druhý konec chodby.

Snecky leknutím doslova nadskočil, až málem upustil poznámky. „Jo. Jasně. Teda... samozřejmě,“ vykotal a okamžitě pelášil pryč s poníženě staženými půlkami.

„Díky,“ zamumlal Logan.

Hoon přikývl. „Teda Jacku, vyměnit tenhle vylízanej pytel sraček bez mozku za tebe bylo to nejlepší, co jsem kdy udělal, to ti povím,“ poznamenal a Logan si pomyslel, že nic hezčího od superintendanta Hoona jaktěživ neslyšel. „Nevykládej si to špatně. Samozřejmě jsi neschopnej kripl, na Sneckyho ale nemáš. A to už je co říct.“

„Jo. To si dovedu představit,“ přitakal Logan.

Hoon počkal, až se Logan vrátí z Malých ostrovů, kde řešil případ vraždy, a zprávu o tom, že Petrie utekl, mu sdělil osobně.

Dolů na jih, do nemocnice v Carstairs, se vydali Hoonovým autem. Větší část cesty probíhala v tichu, které narušovaly poměrně časté a taky dost peprné výlevy Boba Hoona na adresu řidičů, kteří se po silnici pohybovali jinou rychlostí, než jakou si představoval.

Teprve když vozidlo zaskřípělo na šterku před nemocnicí, vyslovil Hoon otázku, kterou očividně převaloval na jazyku celou cestu.

„No?“ zahuhlal. „Tak to konečně, kurva, řekneš?“

„A co?“ chtěl vědět Logan.

„Nedělej ze mě blba. Já to říkal, to chceš, kurva, říct.“

Logan jen zakroutil hlavou a odpověděl záporně. Nic takového říct nechtěl.

Jaký by to mělo smysl.

Ano. Říkal to. A ne jednou, ale snad stokrát.

Doktory možná Owen Petrie obelhat dokázal. Kdokoliv jiný mu uvěřil, že zranění, která utrpěl při zatýkání, na něm zanechala nenapravitelné škody. Ale Logan ne. Toho Petrie obalamutit nedokázal. Šéfinspektor moc dobře věděl, že Petrie se pouze připravoval. Čekal, než přijde ten správný okamžik.

A to se právě stalo.

„Co byl zač?“ Logan se zadíval na obrys na podlaze.

„Cože? Jo ták.“ Hoon následoval Loganův pohled. „Shodou okolností to byl taky Jack. Jack Wright, celým jménem. Dvacet šest let, do prdele práce. Chudák. Doma má malý děčko.“

Logan se podíval superintendentovi do očí a oba muži si vyměnili znepokojený pohled. „Jo. Poslali jsme tam uniformy, jestli se chceš zeptat na tohle, ale pochybuju, že ten zmrld zamíří zrovna tam. To by byla z prdele klika, abych tak řekl.“

„Neřekl bych, že spoléháš na štěstí,“ přitakal Logan.

„No jo, jsem samý překvápko, detektive šéfinspektore,“ odvětil Hoon a přejel si dlaní po tváři. Z jeho výrazu Logan usoudil, že superintendent už minimálně pár dní nezamhouřil oka. „Ten pojebanej pošuk půjde po tobě, je ti to jasný, že jo?“

Logan se rozhlédl po pokoji a pomalu přikývl. „Jo. Nejspíš.“

„Žádný nejspíš, kurva drát,“ opravil ho Hoon.

Otočil se, vykoukl ze dveří a z plných plic zařval: „Snecky!“

Na chodbě to zašumělo a následně se ozvaly kroky šéfinspektora Granta, který spěšně zamířil zpět k pokoji.

„Kde se, kurva, flákáš?“ vynadal mu Hoon.

„Říkal jste přece, abych –“

„Pro Kristovy rány, to nepoznáš řečnickou otázku?“ zavztekal se superintendent a kývl na hromádku poznámek, kterou Grant nesl v podpaží. „Ukaž mu to.“

Snecky sklonil hlavu ke štosu papírů, nejistě mrkl a pak hlavu znovu zvedl. „Co přesně mu mám ukázat?“

„Tu fotku, do prdele práce! Na to nepotřebuješ být podělanej Einstein, abys to pochopil. Ukaž mu tu fotku.“

„Jasně. Pardon,“ omluvil se Snecky, zatímco se prohraboval mezi jednotlivými listy.

Hoon střelil pohledem po Loganovi, obrátil oči v sloup a otráveně si povzdechl. „Žádněj spěch, času máme tři prdele,“ pronesl tónem, který víc než jasně prozrazoval, že si ve skutečnosti myslí pravý opak.

„Pardon, jenom to... tady to je,“ oznámil Snecky, vytáhl z hromádky lesklou fotografii formátu A4, rozmáchl se a s úsměvem, v němž se zračila naděje, ji nabídl Hoonovi.

„Proč to, kurva, dáváš mně! Já to nechci. Jemu to dej,“ štěkl Hoon a trhnul hlavou směrem k Loganovi. Ten si fotografii převzal a několik vteřin si ji mlčky prohlížel.

Jednalo se o snímek téhož místa, kde právě teď stáli, jen s tím rozdílem, že na většině záběru bylo mrtvé tělo.

Pohled na mrtvolu nepatřil k nejhorším, jaké se Loganovi kdy naskytly. Ani zdaleka ne. Oči měl mrtvý otevřené a vykulené a tvář navždy strnulou výrazem šoku a čiré hrůzy.

Na břiše měl zřízenec mnohočetná bodná zranění. Přesný počet se z pouhé fotografie nedal určit, natolik byl spodní díl bělostného mundúru nasáklý krví. Avšak soudě podle stavu uniformy bylo ran víc než dost.

Pohled na krev na spodním díle mužovy uniformy Logana z míry nevyvedl. Podobné výjevy viděl za svou kariéru tolikrát, že to ani nedokázal spočítat. Ovšem košile – to byla podívaná. Krve na ní bylo mnohem méně a někdo ji na jinak neposkvrněný materiál nanesl. Vetřel ji do něj.

Na hrudníku měl muž hrubými tahy prstem napsáno osm písmen, jež dávala dohromady slova:

KUK JACKU

„Tenhle vypatlaněj pytel hoven tady si myslí, že ten pošahanej kokot si hrál s tím zřízencem na schovku a nějak se jim to zvrtilo,“ řekl Hoon a sjel Sneckyho pohledem, z nějž nebylo pohrdání pouze patrné, ale přímo z něj číselo.

„Vždyť jo. Mám tam napsáno ‚kuk‘, tak –“ bránil se detektiv šéfinšpektor Grant.

„Je tam napsáno ‚Kuk Jacku‘,“ nenechal ho ani domluvit Logan.

Snecky se zarazil a nepatrně nakrabil čelo. „Aha, takže...“

„Pro Kristovy rány, tos jako mimino spadl na hlavu, že máš tak dlouhý vedení?“ okřikl ho Hoon. „Ten mrtvej přece není jedinej Jack na světě, kurvafix!“

Během krátké odmlky, která po Hoonově interpretaci nastala, Snecky mlčky pohyboval rty, jako by si nanečisto zkoušel otázku, kterou zanedlouho vyslovil i nahlas.

„A koho tím teda...?“ Zničehonic se zarazil, podíval se na Logana a dodal: „Jo tak, už to chápu. Do háje.“

Hoon si prstem ukázal na ucho. „To mě poser! Slyšels to taky? Jak to kolečko konečně zapadlo na svý místo,“ utrousil a sjel Granta pohledem od hlavy až k patě, přičemž nenašel nic, co by stálo za uznání.

„Kde má jmenovku?“ Logan si stále zaujatě prohlížel fotografii.

„Jmenovku?“ zajímal se Hoon.

Logan ťukl muže na fotografii do hrudníku, do bodu těsně nad písmenem ká. „Ošetřovatelé přece nosí jmenovky, nebo ne? Tak kam se poděla?“

Hoon Loganovi vytrhl fotografii z ruky, zkoumavě se na ni zahleděl a pak s ní prakticky mrskl po Sneckym. „Nemá jmenovku! Proč mi to nikdo neřekl, kurva drát!“

„Ehm, já nevěděl, že –“ spustil Snecky, superintendent ho ale jediným mrazivým pohledem okamžitě umlčel.

„Tak ji běž hledat, krucinál fagot,“ vybidl natvrdlého inspektora Hoon. „A když už jsme u toho, už víš, proč byly dveře otevřeny?“

„Ehm, ještě ne, šéfe,“ přiznal Snecky.

„Tak co tu okouníš jak leklá ryba? Hejbní prdelí a zmiz mi z očí, buď tý lásky.“

Loganovi bylo druhého šéfinpektora téměř líto, když sledoval, jak chodbou peláší pryč. Na druhou stranu byl rád, že se v ohnisku superintendentova hněvu na chvíli griluje někdo jiný než on.

„Ten sráč má na tebe očividně pífku, jak to tak vypadá,“ utrousil Hoon.

„Logan se zamračil. „Snecky?“

„Do prdele práce, nemluvím o Sneckym.“ Hoon zabodl prst do fotografie takovou silou, až ji Loganovi málem vyrazil z ruky. „Mám na mysli Petricho.“

„Jo tak. To není žádný překvápko,“ přitakal Logan a na zloemek vteřiny vytřeštil oči. „Asi bych měl –“

„Uniformy už je mají pod dohledem,“ vytušil Hoon. „Tvoje dcera je v práci a manželka pořád doma.“

„Bejvalka,“ uvedl na pravou míru Logan.

Hoon ho zpražil pohledem. „Máš pocit, že vedu manželskou poradnu nebo co? Chceš řešit zpackaný manželství, případně

svý trapný pokusy sbalit tu irskou fešandu z patologie – jo, o tom vím taky, jen tak mimochodem – nebo laskavě zvedneš prdel a půjdeš chytit toho vypatlanýho zmrda?“

Logan cítil, jak ho pozvolna zaplavuje horkost a stoupá mu po krku do tváří, a pro jistotu sklopil zrak k fotografii, kterou držel v ruce. „Radši půjdu chytit toho zmrda.“

„Výborně. To jsem chtěl slyšet,“ pochválil ho Hoon a znovu zařval přes celou chodbu. „Snecky! Přestaň se dloubat v prdeli a naklusej zpátky!“

Pak se podíval na Logana, hlasitě mlaskl a pomalu a dlouze si povzdechl. „Nerad to přiznávám, ale vedle toho retardovanýho šulina vypadáš dobře i ty,“ dodal. „A to je co říct, věř mi.“

KAPITOLA 2

Logan, Hoon a Snecky vedle sebe mlčky stáli a na několika obrazovkách sledovali černobílý záznam, na němž Owen Petrie krok za krokem uskutečňuje svůj plán útěku. Každá z obrazovek zachycovala jednotlivé fáze Petrieho postupu nemocnicí. Detektivové se pohledem přesouvali od jednoho monitoru k druhému a sledovali, jak Petrie vláčí zajatkyňi chodbami a po schodech.

Jeho oběť nekřičela. Zachovala klid. Po celou dobu. Udělala všechno, co mohla. Žádné prudké pohyby či pokusy o hrdinství. Nedopustila se ničeho, čím by svou situaci mohla ještě zhoršit.

A přes to všechno ji ten parchant nakonec zabil.

Velkolepého finále se ale nedočkala, velké drama se nekonalo. Kamera, která zachytila její smrt, se nacházela ve foyer, a když Petrie nebožáčku vytáhl ven, na parkoviště, neměli detektivové z nekvalitního záznamu nejmenší šanci poznat, která bije.

„Teď se dívejte,“ vydechl šeptem Snecky, jako by spolu seděli v kině a sledovali napínavý film. K dokonalosti chyběl už jen všeobecný šum a chroupání popcornu.

Na druhou stranu, kdyby si poznámku odpustil, Logan by si možná ani nevšiml, jak Petrie zvedá nůž. Bodl ji do horní části hrudníku. Dvakrát. Nebo možná pouze jednou a podruhé zbraní v ráně otočil.

Táhl ženu dál, mimo záběr, zatímco nebožačka se držela za hrdlo. Na samém okraji obrazovky sebou něco škublo a prostor u spodní hrany monitoru vyplnil jakýsi tvar. V ten moment Loganovi došlo, že zde Petrie oběť, mrtvou či umírající, odhodil.

„To je celý,“ oznámil Snecky, zabodl prst do tlačítka na ovládacím panelu a obraz na všech obrazovkách naráz zamrzl.

„Kam šel pak?“ chtěl vědět Logan.

Snecky mrkl, jako by sbíral sílu, než na kolegovu otázku odpoví. „To, ehm, nevíme.“

Napětí v místnosti ještě nepatrně zhoustlo. Jako by i stěny zdržely dech.

„Vy nevíte?“ zaburácel Logan výhrůžným tónem, umocněným v uzavřeném prostoru ozvěnou. „Jak to myslíš, že nevíte?“

„Čekalo tu na něj auto,“ hájil se Snecky. Teplo z přístrojů způsobilo, že mu na čele vyskákaly krůpějky potu, a když se na něj Logan z výšky zahleděl, vytvořil se mu nad obočími jednolitý lesklý povlak. „Modrej Renault Mégane, skotská poznávací značka. Petrie naskočil dozadu a auták frnkl i s ním.“

„Jasně, takže... co se mi snažíš naznačit, Snecky?“ zeptal se Logan. „Že to měl naplánovaný? Že měl komplice?“

„No, pokud to není nějakéj podělanej Knight Rider a nemá bourák, co se řídí sám, můžeme podle mě s klidným svědomím tvrdit, že jo,“ vyštěkl Hoon.

„Ale žádnéj strach. Jsme o krok napřed.“ Snecky se nafoukl jako páv, jehož velký okamžik právě nadešel. „Nejspíš víme, kdo to byl.“

„Ten doktor,“ řekl Logan. „Ramesh, nebo tak nějak?“

Hoon si odfrkl a ukázal na Granta. „Koukni na ten jeho ksicht. Nemohl se dočkat, až ti to vyštěbetá.“

Snecky se usmál, a i když to měl být uvolněný, nenucený smích, dalo se z každého záhybu jeho tváře vyčíst zklamání.

„Jo. Doktor Manan Ramesh. Měl Petrieho případ na starosti... už skoro rok. Ten den, co Petrie zdrhl, se hodil marod. Od té doby se neozval a doma ani na jiných obvyklých místech ho nikdo neviděl.“

„Zdál se mi nějak divnej,“ poznamenal Logan.

„Tys ho znal?“ podivil se Snecky.

„Jednou nebo dvakrát jsem s ním měl tu čest,“ přiznal Jack. „Moc jsem ho nemusel. Zdálo se mi, že je na Petrieho až moc hodnej.“

„Ramesh o tom psal doktorát – jo, už druhé – o Petriem,“ vysvětlil Snecky. „Nebo o... prvotních pudech, co člověka nutí mučit a vraždit malý děcka, a podobných sračkách. Začal s tím tak sedm osm let zpátky. Od té doby s Petriem několikrát mluvil a skončil s tím teprve půl roku předtím, než začal pracovat tady.“

„Byli dohodnutí,“ domyslel si Logan. „Měli to naplánovaný dopředu.“

Snecky přikývl. „Jo. Byli jsme u Rameshe doma. Moc hezkej bejvák, jen tak mimochodem. Ten rozhodně neměl do kapsy hluboko. Nebyl tam, ale tušil, že se objevíme, a spálil slušnou hromádku poznámek.“

„Dá se něco z toho použít?“ zadoufal Logan.

„Předali jsme to technikům. Podařilo se jim zachránit pár útržků, ale nic zajímavýho. Můžu jim říct, ať ti to vyfotí, jestli chceš.“

Logan zakroutil hlavou. „Ne. To je dobrý. Budu jim věřit.“

Rozhlédl se po prťavém kamrlíku a na stěnu monitorů zobrazujících sterilně čisté, i když poněkud zastaralé prostředí nemocnice. „Rameshovu mrtvolu jste už našli?“

Druhý šéfinspektor zmateně zamrkal. „Mrtvolu? Proč by ho...? Nemyslíme si, že je mrtvej. Podle nás pracují spolu –“

„Je mrtvej,“ utnul Logan kolegu v půlce věty.

„A to víš, krucinál fagot, jak?“ obořil se na něj Hoon.

„Protože znám Petrieho. Ramesh je po smrti. A jestli máme pravdu a Petrie půjde i po mně, tak tuším, kde bysme ho mohli hledat,“ řekl a natáhl ruku před Hoonu. „Můžu si půjčit tvoje auto?“

Bobu Hoonovi se po pihovatých tvářích rozlil výraz naprostého zděšení. „Já a půjčit auták tobě? To se radši nechám přefíknout celou přepadovkou. Odpověď zní ne, svý auto ti nepůjčím ani omylem.“ Domluvil, vylovil z kapsy klíčky a zakroužil s nimi kolem ukazováčku. „Řídit budu já.“



Loganovi se zápach toho místa vybavil, jako by to bylo včera. Co se designu týče, neměla několikapodlažní parkovací budova na Cambridge Street moc co nabídnout. Vlastně to byla poměrně škaredá stavba. Nevzhledná krabice z popraskaného betonu a kovového pletiva by bez problémů zapadla do jakékoliv jiné části Glasgow – či libovolné průmyslové zóny kdekoli na světě –, aniž by nad ní člověk byt jen pohnul brvou.

A ano, kohokoliv jiného by zcela chladným zanechalo i její aroma, složené převážně z motorových výparů, kočících chacek, případně slabého oděru dezinfekce, jehož poměr se měnil podle toho, co bylo zrovna za den.

Pro Logana, na druhou stranu, byl pach budovy naprosto nezaměnitelný. Stačilo, aby ho jedinkrát nasál do plic, a nikdy na něj nezapomněl. A jen co vešel dovnitř, stejně jako prst, který přejede po obrazovce telefonu, odemkl nezaměnitelný zápach vše, co s ním měl detektiv šéfinšpektor spojené. Všechny ty vzpomínky. A strach.

Požádal Hoona, ať na něj počká dole v autě. Detektiv superintendant, k jeho vlastnímu překvapení, souhlasil a na své poměry ho počastoval pouze malou dávkou osobních invektiv.

Snecky dostal příkaz vrátit se na stanici a počkat, než mu někdo zavolá. Logan doufal, že to nebude nutné, ale kdesi hluboko uvnitř věděl, že to je jen zbožné přání.

Jak stoupal po schodech – nejprve po dvou, pak po jednom a nakonec se po každém čtvrtém či pátém schodu zastavil, aby si trochu vydechl – přál si jediné – aby se pletl. Z celého srdce chtěl věřit, že po něm Owen Petrie nepůjde. Že ho nebude pronásledovat jako lovecký pes a neudělá mu ze života peklo na zemi.

Chtěl tomu věřit. Opravdu chtěl.

Jack Logan ale nebyl hlupák.

Vyškrábal se do nejvyššího podlaží parkovacího domu a do syta se nalokal čerstvého vzduchu, aby se zbavil zatuchlé pachuti minulosti, jež mu otravovala plíce i hlavu. Dveře se za ním zaklaply. Před ním stála asi dvacítká aut s čumáky nasměrovanými do všech čtyř stran a rozhlížela se z výšky na město.

Logan se znovu zhluboka nadechl a vychutnal si pocit blaženého, alespoň zdánlivé nevědomosti. Užil si plnými doušky ten klid před bouří, poslední okamžik předtím, než se všechno navždy změní.

Pak vydechl.

Udělal krok vpřed.

Trvalo to přesně šest vteřin, než ho spatřil.

Renault Mégane. Místní poznávací značka. Barva modrá.

Stál zaparkovaný přímo proti Loganovi, jako by někdo chtěl, aby nebylo možné ho přehlédnout. Což byla, koneckonců, pravda.

Vylovil z hlubin kabátu gumové rukavice a navlékl si je. Plesk, plesk, umělý materiál mu sevřel dlaně jako druhá kůže.

Vozidlo stálo úhledně vycentrované mezi dvěma bílými pruhy oddělujícími jednotlivá stání. Na rozdíl od většiny ostatních k němu stálo zády, zaparkované jako z učebnice. Naprosto bezchybně. Nebylo na něm nic, co by komukoliv mohlo zadat důvod prohlédnout si ho zblízka.

Logan k vozidlu zamířil. Nohy měl těžké, jako by se s každým dalším krokem víc a víc měnily v železo.

Když se ocitl před kapotou, zdálo se mu, jako by jeho chodidla vážila dvojnásobek, a na každý další krok musel vynaložit obrovskou dávku úsilí.

Dveře byly zamčené, což ho překvapilo. Auto tu očividně čekalo na něj, tak nač zamykat?

Logan si z boku přitiskl ruce v rukavicích k obličejí a přes tónované sklo nakoukl do útrob vozidla. Na zadním sedadle spatřil zmuchlanou hromádku zakrváceného oblečení – nejspíš Petrieho pyžamo –, ale to bylo víceméně vše.

Také přední sedadla byla prázdná. Už zbýval jen kufr.

Logan přešel prsty po spodní hraně pokovené lišty, nahmatal tlačítko, kterým se otvíral kufr, a stiskl ho.

Byl zamčený, stejně jako zbytek auta.

Logan si přidřep, prohlédl zezadu pneumatiky a přešel prsty po poklicích, jestli náhodou nenajde klíč, avšak marně.

Šéfinspektor se napřímil a ztěžka se dovlekl zpět k přední straně automobilu. Chvíli jen nehybně stál, poslouchal, jak město pod ním tlumeně vrní a burácí, a přemýšlel.

To auto bylo vzkaz. Právě proto se, ze všech možných míst po celé zemi, nacházelo právě zde, na samém vrcholu parkovací budovy.

I když... ne. Nebylo na vrcholu. Ne zcela.

Logan se otočil a zabloudil pohledem k místu, kam směřovala přední strana vozidla, ke dveřím vedoucím ke schodišti.

Obrátil hlavu ke střeše a had, který mu posledních deset let přebýval v břiše, se pohnul a sevřel ho zevnitř ještě těsněji.

„Jasně,“ zamumlal a zaregistroval v tónu hlasu zaváhání, které ze svých úst nikdy neslyšel. „Jak jinak.“

KAPITOLA 3

I tohle si moc dobře vybavoval. Každou příčku, každou nerovnost na hladkém kovu. Vnímal je navzdory gumovým rukavicím i času, který od chvíle, kdy po žebříku stoupal naposledy, stihl uplynout.

Tehdy samozřejmě nebyl sám. Věděl, co, nebo – lépe řečeno – kdo na něj tam nahoře čeká. Chápal, co mu velí povinnost i v čem spočívá jeho práce. A taky si byl vědom toho, že by v ten moment jedno i druhé nejradši ignoroval. Chtěl, aby ten parchant trpěl. Jako ty nebohé děti. A jejich rodiče.

Toužil s tím jednou provždy skoncovat.

A najednou se na témže místě ocitl znovu. Uplynulo deset let a on opět šplhal po kovovém žebříku. Byl starší? To rozhodně. Ale byl i moudřejší?

To ukáže až čas.

Žebřík měl celkem devět příček. Když Logan stanul na páté z nich, byl už dost vysoko, aby viděl přes okraj a na střechu. Zrak mu okamžitě padl na kus modré plachty zatížený po stranách kusy cihel. Čichová zkouška nebyla nutná – jen co Logan vystrčil hlavu nad úroveň střechy, zápach se o slovo přihlásil sám.

Mohl slézt, nález oznámit na stanici a nechat na technicích, ať to tady prohlédnou.

Musel ale znát pravdu.

Udělal ještě několik kroků a ocitl se na střeše. Nebyla moc velká – přibližně jako tenisový kurt – a byl na ni dobrý výhled z mnohem vyššího hotelu na protější straně ulice. Proto ta plachta. Petrie chtěl, aby to byl právě Logan, kdo jako první spatří, co se ukrývá pod ní.

Jack se nejprve držel stranou a prohlížel si tvar zvenku, zda mu náhodou na něco nepadne zrak.

Ze střechy to do prvního patra taková hloubka nebyla, přesto se město pod ním ztišilo, jako by celé Glasgow najednou zatajilo dech. Jako by si pamatovalo, co se tu odehrálo naposledy, a teď jen nehluchně čekalo a sledovalo, co se bude dít dál.

Kolem Logana se prohnal povědomý závan větru, rozvlnil mu kabát u kolen a hnal se dál k plachtě, která pod jeho dotykem tiše zašustila. Ne, nešlo jen o povědomý vítr. Byl to ten samý.

Jack zavřel oči a v ten moment svět omládl o deset let. Z temnoty za jeho víčky se těžkopádně vynořovaly neurčité tvary. Postavy se zmítaly ve vzájemném souboji.

A pak přišel pád. Logan prudce otevřel oči, otrásl se a snažil se soustředit na současnost.

Od chvíle, kdy se plachta ocitla na střeše, přšelo. Voda se hromadila ve skladech a záhybech a na nerovných dlaždicích na povrchu střechy se tvořily kaluže.

Nebezpečí, že Logan znehodnotí důkazy, bylo tedy naprosto minimální.

Bryskně vykročil k plachtě. Těžkopádnost, kterou doposud pociťoval, náhle vystřídala touha mít to celé co nejdřív za sebou, zjistit, s čím tu má co do činění.

Opatrně odstranil jednu z cihel, které držely plachtu na místě, a uchopil materiál za okraj.

Zhluboka se nadechl. Zadržel dech. Vydechl.

Nadzvedl plachtu a zahleděl se do nehybných očí, vytřeštěných výrazem naprostého děsu.



Logan se opřel o kapotu Hoonova BMW a usrl z papírového kelímku kávu nevalné kvality.

Parkovací dům stál na Cambridge Street, která byla teď, společně s Hill Street, kde se nacházel vjezd, obehnaná policejní páskou. Stěny několikapatrové budovy ozařovalo pulzující modré světlo majáků a tančilo po oknech hotelu na protější straně ulice.

Technici, kteří už také stihli dorazit, měli momentálně plné ruce práce a snažili se zajistit co možná nejvíce důkazů z místa činu a z těla doktora Rameshe.

Nebo alespoň z toho, co z něj zbylo.

Ramesh před smrtí zažil mučení, a to víc než kruté. Přišel o oční víčka a taky o většinu zubů a nehtů.

Logan bude muset počkat na výsledky z patologie, ale klidně by se vsadil, že příčinou doktorovy smrti byla hluboká krvavá rána na hlavě, těsně nad linií vlasů. Nešlo o náhodné zranění, to bylo policistovi víc než jasné. Prohlubeň se nacházela na témže místě jako zranění, které utrpěl Petrie toho večera, kdy ho Logan dopadl.

Kdy spadl.

Mučení nemohlo probíhat na místě činu – někdo by to musel vidět nebo slyšet – a bylo víc než jisté, že i zabití doktora

proběhlo jinde. Což znamenalo, že Petrie nějak zvládl dostat tělo na střechu.

Patrně tak učinil pod rouškou noci, aby se vyhnul riziku, že si ho všimnou z hotelu naproti. Nejspíš to nebylo snadné, ale odhodlání tomu parchantovi nikdy nechybělo.

Nebylo pochyb, že technici odvedou perfektní práci, v tomto případě však byla jakákoliv snaha marná. Identitu pachatele moc dobře znali a určitě tu nenajdou nic, co by jim napovědělo, kde se nachází právě teď.

Krom toho, to jediné, co kromě těla stálo za pozornost, se momentálně nacházelo v hloubi kapsy Loganova kabátu.

„Jaký je kafe, Jacku?“ vykoukl na Logana zpoza Hoonova bavoráku Snecky.

„Je to hnusná břечka.“

Druhý šéfinšpektor se zatvářil lehce dotčeně, jako by snad zrnka na nápoj mlel sám, i když pro něj jen poslal k nedaleké benzínce prvního chudáka v uniformě, který mu přišel do rány.

„No jo. Lepší než nic,“ odvětil Snecky.

Logan si pomyslel, že o tom by se dalo polemizovat.

Snecky zaujal místo vedle Logana, a jen co se dotkl kapoty, zaburácel mu za zády klakson a on se vymrštil do vzduchu jako balvan z katapultu.

„Koukej sundat tu svou línou prdel z mého auta,“ přikázal Hoon a vykoukl z okénka na straně řidiče. K uchu měl přimáčkнутý telefon a ve tváři káravý výraz.

Snecky se rozhlédl kolem sebe a v duchu zadoufal, že nikdo neviděl jeho nadskočení ve stylu splašeného kamzíka. Šestice policistů v uniformách a několik detektivů rychle uhýbali pohledem, když očima zabrousil zrovna k nim, a koutky jim cukaly.

„Pardon, šéfe,“ vyhrkl Snecky a sklonil hlavu jako poslušný pes. Když to Logan viděl, rázem odhodil i poslední zbytky respektu, který k druhému šéfspektorovi choval.

Snecky se demonstrativně podíval na místo, kde se Logan opíral o Hoonovo auto, superintendant už ale mezitím zasunul hlavu zpět do auta a okénko se s tichým elektronickým bzučením opět sunulo nahoru.

„Nejspíš mě momentálně nemá na černý listině,“ řekl Logan a otřel rukávem část kapoty, kam se Snecky pokusil posadit. „Je to sice chabá útěcha, ale neboj, určitě to nebude trvat dlouho.“

Útěcha to byla, alespoň soudě podle Sneckyho výrazu, naprosto nulová. Šéfspektor Grant to však nehodlal dál rozvíjet a místo toho zabodl prst ke střeše parkovacího domu.

„Jak jsi to věděl?“ zeptal se. „Jako kde ho najdeš?“

Logan obrátil pohled k místu nálezu těla, ve skutečnosti se na něj ale nedíval. Ne doopravdy.

Nebo se možná díval *tam*, jen ne *ted*.

„Tam jsem ho dostal,“ pronesl Logan, ačkoliv nebylo zcela zřejmé, zda odpovídá na Sneckyho otázku, nebo jen vzpomíná nahlas. „Pronásledoval jsem ho a on vyběhl na střechu. Jo, tam, kde parkují auta. Měl jsem za to, že chce skočit. Vlastně jsem myslel, že už to udělal a leží někde v křoví na druhé straně ulice. Mysleli jsme si, že to skoncoval sám.“

„To ale neudělal, že ne?“

Logan zakroutil hlavou. „Schoval se až nahore. Lehl si na zem. Ani nevím, co mě to napadlo jít se tam podívat. Vykašlal jsem se na obhlížení aut, ani jsem nečekal, až uniformy prohledají křoví. Bylo to... já to prostě věděl. V ten moment mi to připadalo jasný jako facka, že ten šmejd vylezl až nahoru.“

„Co se stalo pak?“ vyzvídal Snecky.

Logan mrkl a odvrátil pohled od střechy. Obrátil do sebe zbytek kávy, oklepal se a postavil. „Pak po mně vystartoval. Spadl dolů, rozmašíroval si lebku a všichni si mysleli, že má mozek na kaši,“ zamumlal. „Teda skoro všichni. A teď jsme tady.“

Hoon se vysoukal ze svého vozu, který se přitom zhoupł ze strany na stranu, a zabouchl za sebou dveře. Stoupl si k oběma šéfinspektorům, zkontroloval škody, které na kapotě vozu zanechala Sneckyho zadnice, a nakonec jen neurčitě pokývl směrem k cílému ruchu, panujícimu všude kolem nich.

„Jak to zatím vypadá?“

Šéfinspektor Grant recitoval zprávu o dosavadním pokroku prakticky v předklonu. „Moji lidi jsou v hotelu a vyslýchají zaměstnance. Jen co budeme mít trochu přesnější představu o době úmrtí, vyžádáme si seznam hostů z pokojů s výhledem na střechu. Třeba někdo něco viděl.“

„Co se toho zasranýho parkoviště týče, předpokládám, že se nikdo nedostane tam ani ven, dokud naši hoši neskončí?“ ujišťoval se Hoon.

„Celej barák je obehnaný páskou. Pár lidem sice hnulo žlučí, že nemůžou ke svým autům, ale to se dořeší, až na to bude čas. Trocha toho nepohodlí je jen malá cena v porovnání se zmařeným lidským –“

„Jo, hergot. Stačí stručně, nepotřebuju námět na seriál,“ utnul Hoon Sneckyho v pŕlce věty. „Mluvil jsem se zástupkyní generálního. Slíbila, že si vezme na starost média. Prý ty zasraný čmuchaly bude držet na uzdě a osobně je nakope do tý jejich kolektivní řiti, když to nepůjde jinak. Jenom nepoužila tolik slov, ale představu si určitě dokážete udělat sami. Dokud k tomu nedáme svolení, neunikne ven ani prd. Ani pšouk.“

O Rameshovi. Nebo o Petriem. Všichni budou držet hubu a krok. Je to jasný?“

Snecky poslušně přikývl. Loganovi to bylo upřímně jedno. Otázka ostatně nebyla určena jemu. S Hoonem měli na ženy a muže, kteří svůj život zasvětili médiím, stejný názor, ačkoliv pouze jeden z nich veřejně vyhrožoval v televizi, že „vyhladí tu novinářskou sebranku z povrchu zemského jednou provždy“.

Skutečnost, že po tiskové konferenci nepřišel detektiv superintendant okamžitě o místo, jen dokazovala, jak vysoké mínění o něm mají jeho nadřízení. Nebo, jak tvrdil on, „jak moc jsou z něj podělaní“.

„Na mě se můžete spolehnout,“ zareagoval Snecky, když se Logan neměl k odpovědi. „A dovolil jsem si přidat Jackův mail do našeho společného seznamu. Jeho znalosti a zkušenosti se nám určitě budou hodit. Samozřejmě co se tohoto případu týče, to je jasný,“ dodal překotně, aby někdo náhodou nenabyl dojmu, že svou práci nezvládá.

„To nebude nutný. Nezdržím se,“ odvětil Logan.

Zmačkal papírový kelímek, rozhlédl se, kam by ho mohl odhodit, a nakonec ho podal Sneckymu. Ten kalíšek převzal, chvíli si ho zmateně prohlížel a pak si ho bez jediného slova strčil do kapsy.

„Takže... ty tady nezůstaneš? Jak to? Já myslel... však víš, vzhledem k tomu všemu?“ podívoval se Snecky.

„Ne. Vyrazím zpátky,“ odvětil Logan. „Hodil by se mi odvoz, šéfe, kdyby to bylo možné.“

Snecky ustaraně nakrabatil obličej a koutkem oka se podíval na Hoonu. Z šéfova výrazu však nevyčetl nic, co by si alespoň vzdáleně mohl vyložit jako náznak podpory.

„Ty chceš... ty se chceš vrátit?“ vykoktal Grant. „No ale... já myslel, že tu zůstaneš a... a pomůžeš nám. Měl jsem za to, že nám chceš toho grázla pomoci chytit?“

„To chci. A taky to udělám,“ přitakal Logan a otočil se k Hoonovi. „Sám jsi to říkal, Bobe. Ten šmejda půjde po mně. Pokud je to vážně tak, budu radši, když to proběhne na mé vlastní půdě.“

„Já myslel, že tvá domácí půda je tady, Jacku,“ oponoval Hoon.

Logan zvedl hlavu ke střeše parkovacího domu a rozhlédl se po okolních věžích a věžičkách, které mohl z místa, kde stál, vidět.

„Možná kdysi,“ připustil. Pak zabořil ruce hluboko do kapes a přitáhl si kabát těsněji k tělu. „Ale už ne.“

KAPITOLA 4

Logan trval na tom, že před cestou na sever musí udělat dvě věci, za což od detektiva superintendanta schytl spršku nadávek okořeněnou o výčitku, že Hoon není „jeho zsranej osobní řidič“.

Logan ale neochvějně stál za svým a Hoon nakonec neochotně souhlasil, že jeho požadavku vyhoví.

První zastávka byla snadná. Logan chtěl pouze na stanici zjistit, jak na zprávu o Rameshově smrti zareaguje Hoonův kolega se stejnou hodností. Potřeboval to vidět na vlastní oči a hezky zblízka.

Když vrazil bez zaklepání do jeho kanceláře, seděl detektiv superintendant Gordon Mackenzie – Gozer, jak mu říkali v podstatě všichni na této straně Hadriánova valu – opřený ve své kancelářské židli, prsty spojené před ústy do stříšky.

Když mu padl zrak na Logana, který se k němu blížil, přelétl mu po tváři záblesk paniky. Velmi rychle ji vystřídala očividná nabručenost.

„Musíš nejdřív zaklepat a počkat, dokud ti někdo neřekne, ať jdeš dál,“ pucoval Logana Gozer. „Tak to lidi většinou dělají.“

„Tvůj parták z golfu je po smrti,“ neztrácel čas Logan. „Doktor Ramesh.“

Gozer se zavrtěl na židli a ta zaskučela. Vzhledem k situaci ale bylo dost dobře možné, že kvílivý zvuk vydala superintendantova zadnice.

„Jo. Slyšel jsem,“ připustil Gozer. „A žádnéj můj parták to nebyl. Jo, občas jsme si spolu zahráli... ale sotva jsem ho znal.“

„Ale číslo na tebe měl, co? Když jsem náhodou zašel za Petriem, okamžitě ti to vyslepičil.“

„Měl mý soukromý číslo. Ne pracovní. Dělán golfovýmu klubu tajemníka. Moje číslo tam mají všichni,“ upřesnil Gozer. „Manan nebyl výjimka.“

„Takže jste se oslovovali křestním jménem,“ rýpl si Logan. „To je miloučký.“

„Kristepane, Jacku, prostě jsme se vídali ve společnosti. Nebudu mu přece na veřejnosti říkat příjmením. To je trochu nezdvořilý, alespoň u lidí v normálním světě. Možná bys to taky věděl, kdybys mezi ně občas zavítal.“

Gozer se předklonil a jeho nasupený výraz nabral ještě ostřejší kontury. „Poslyš, jestli mě chceš z něčeho obvinít, tak ven s tím. Ale být na tvým místě, dával bych si bacha, co řeknu, Jacku. A to pořádnýho.“

Logan pevně stiskl zuby, a zatímco si staršího muže prohlížel, střídavě zatínal a povoloval čelisti. Dlužno uznat, že Gozer za celou dobu nemrkl. Ani jedinkrát.

„Našli jsme ho v parkovacím domě. Na Cambridge Street.“

Snecky nejspíš nepovažoval tento detail za natolik důležitý, aby se o něj se svým přímým nadřízeným podělil, tedy alespoň podle Gozerova výrazu.

„Kristepane,“ vydechl superintendant. „Bylo to zlý?“

„Hodně zlý. Mučil ho. Vydlabal mu do hlavy díru.“ Logan se ťukl do místa, kde měl mrtvý zranění. „Tady.“

„Nejspíš netušil, do čeho leze,“ zamumlal Gozer. „To nemohl vědět.“

„Věděl to až moc dobře!“ vyštěkl Logan. „Ten debil hrál tu hru mnohem dýl. Několikrát s Petriem mluvil pár let předtím, než začal v Carstairs pracovat. Dokonce o tom zasraným pošukovi napsal dizertaci. Znal ho mnohem líp než většina a pomohl mu zdrhnout. Tak promiň, pokud nad ním neuroním ani jedinou slzu.“

Gozer přikývl, i když poněkud neochotně. „Jo, to je pochopitelný. V tomhle máš naprostou pravdu,“ připustil. „Už za mnou byla zástupkyně generálního. Mluvila i s Bobem Hoonem...“ Obličej mu na okamžik zvrásnily obavy. „... i když nevím proč. Nijak se ho to netýká... ale to je jedno. Máme se to snažit udržet pod pokličkou tak dlouho, jak to jen půjde, a v ideálním případě chytnout Petrieho dřív, než se o tom domákne tisk. Titulky plný Našeptávače jsou to poslední, co teď potřebujem.“

Had, kterého měl Logan v břiše, sebou při zmínce o Petrieho přezdívce mrsknul a sevřel mu útroby ještě těsněji. Nebyl to ale Petrie, kdo s ní přišel. Pseudonym mu vymyslel bulvár na základě popisu pachatelova hlasu, který se jakémusi pisálkovi podařilo vymámit z jednoho dítěte. Postupem času ale přezdívka splynula se svým zvrhlým nositelem natolik, že ji stačilo jen vyslovit, a každý rodič, který se v ten moment zrovna nacházel v doslechu, šel pro jistotu zkontrolovat, zda jsou jeho ratolesti v pořádku.

„Jo, to dává smysl,“ odvětil Logan, ačkoliv vnitřně o své odpovědi tak pevně přesvědčený nebyl. To bylo to poslední, co chtěl: aby se v celé záležitosti šťoual tisk a rozsával paniku

po celé zemi. Takovou radost odmítal těm senzacechtivým hyenám dopřát.

Možná by se ale celá země v panice zmítat měla. Třeba by bylo lepší, aby rodiče drželi svoje děti pod zámkem. Možná by ho policie dostala dřív, kdyby s tím šla na veřejnost. Možná by tím někomu zachránili život.

„Za den dva to pustíme ven,“ pronesl Gozer, jako by mu četl myšlenky. „Uvidíme, jak to půjde. S trochou štěstí už ho tou dobou budeme mít pod zámkem.“

„Jo, možná,“ připustil Logan, zabořil ruce hluboko do kaps a na okamžik zvažoval, že se zmíní o předmětu, který se ukrýval v jedné z nich.

Pokud by ho někdo dokázal pochopit, tak právě Gozer. Byl tam, koneckonců, taky. Stál na žebříku, když Petrie spadl.

„Chceš mi říct ještě něco, Jacku?“ promluvil Gozer.

Touha se svěřit se rázem rozplynula jako pára nad hrncem.

„Ne. To je všechno,“ zalhal Logan a otočil se ke dveřím. Nepatrně je pootevřel, ale pak se zarazil. „Moment.“

Logan dveře opět zaklapl a upřeně se na detektiva superintendanta zahleděl.

„Ramesh? Kdy přesně se přidal? Do toho golfového klubu?“

Gozer nakrčil nos a zamyslel se. „Nějakej pátek to bude. Tak dva a půl roku zpátky, abych byl přesnej.“

„A jak mu to šlo? Hrál dobře?“

„Nijak zvlášť. Byl v podstatě zelenáč, když u nás začínal. Vysolil slušnou sumu za trenéry, aby se dostal aspoň na nějakou...“

Superintendentův hlas se pozvolna rozplynul do prázdna. Gozer si pročísl vlasy, které neustupovaly jen trochu, ale přímo zběsile. „Nemyslíš si snad...“

„Že vstoupil do klubu, aby se dostal k tobě?“ dokončil větu Logan. „Jak říkám: podle všeho měl tu hru rozehranou dlouho dopředu, takže bych to nevylučoval.“

Udělal krok vpřed a podlaha pod kobercem jeho vahou zavrzala. Gozer mezitím těkal očima zprava doleva, jako by si v hlavě projížděl vzpomínky na Rameshe a snažil se odhalit jeho motiv.

„Já ti říkal, že mi Petrie volá,“ rýpl si Logan. „A nejen na mobil. I do kanclu. Na přímou linku. Jak jinak by se k těm číslům dostal, než že měl někoho uvnitř?“

Gozer trhl hlavou. „Co tím, krucinál, naznačuješ, Jacku?“

„Já a něco naznačovat? Co tě vede?“ Logan přistoupil o další krok blíž, až se Gozer musel zaklonit, aby udržel oční kontakt. „Říkám to na plnou hubu! Někdo zevnitř ládoval Petrieho podrobnostma, kde mě najde. A ty měl, s největší pravděpodobností, od Rameshe. Tvýho kámoše z golfu.“

„Říkal jsem, že to není můj...,“ bránil se chabě Gozer, až to nakonec raději vzdal úplně.

„Z ničeho tě neobviňuju. Zatím. Ne dokud nemám důkaz,“ dodal Logan.

„Jo, tak to pěkně děkuju, fakt,“ ušklíbl se Gozer.

„Jenom mě zajímá, jestli se Rameshovi nějak nepodařilo tě oblafnout. Nemohl se ti dostat do počítače? Nebo do mobilu?“

„Ne. Žádnou takovou situaci si nevybavuju. Spíš mi vždycky připadal jako prostáček. Věčně mi posílal řetězový maily typu ‚Pošli tohle šesti lidem a vyléčíš děcko z rakoviny‘. A podobný hovadiny. Stupidní vtipy. A videa z youtube. Vlastně byl docela otravný, abych pravdu řekl.“ Gozer zakroutil hlavou. „Odpověď zní ne. Žádný počítačový génius to nebyl. Polovina těch odkazů, co poslal, stejně nefungovala.“

Ticho, jež nastalo po Gozerově poslední větě, bylo téměř ohlušující.

O technologiích toho Logan moc nevěděl. Pouze tolik, kolik potřeboval. Například to, že zapnout a vypnout nějaký přístroj je vždy sázka na jistotu. Nebo že baterie v mobilním telefonu nikdy nevydrží tak dlouho, jak by potřeboval.

A taky že nikdy nemá klikat na odkazy z nedůvěryhodného zdroje. A méně důvěryhodný zdroj než doktora Rameshe by jen těžko pohledal.

„Nezlob se na mě,“ zaskuhral. „Ale ty jsi vážně debil.“

„Prosím? Cos to řekl?“

„Vypni si to. Telefon,“ přikázal Logan. „Okamžitě.“

Muži za stolem se po tváři jako stádo splašených koní přehnała přehlídka emocí, na jejímž začátku byl *vzteky* a na konci *kruté prozření*.

Gozer se okamžitě postavil a přiskočil k věšáku, na němž visel jeho kabát. Šmátral v kapsách a po chvíli vylovil mobilní telefon v lehce otlučeném obalu imitujícím dřevo. Několik vteřin přístroj otáčel v dlani, než našel příslušné tlačítko a dlouze ho zmáčkl. Obrazovka se na okamžik rozzářila a pak opět zhasla.

Gozer odhodil mobil na stůl a ustoupil o krok, jako by se bál, že každou chvíli vybuchne. „Kurva. Do prdele. Kurva!“ chrлил ze sebe nadávky, každou s větší kadencí než tu předchozí. „Fakt myslíš, že...? Do hajzlu!“

„Dej to technikům. Ty ti to poví,“ doporučil Logan. „Ale jestli chceš slyšet můj názor, tak jo. Pokud jsi kliknul na některý z těch odkazů, co ti Ramesh poslal, je dost pravděpodobný, že ti tam něco nainstaloval.“

„Kurvafix!“ sykl Gozer a sevřel si hlavu mezi dlaněmi, jako by se bál, že se mu samovolně rozletí na kusy.

„Tohle je ale tvůj soukromej mobil, nebo ne?“ zeptal se Logan a ukázal na přístroj na desce stolu. „Tvrdiv, že Ramesh dal Petriemu soukromý číslo, ne pracovní. Tos přece sám říkal.“

„Jo. Tohle je můj soukromý číslo, ne...“, spustil Gozer, okamžitě se kousl do spodního rtu a zhluboka se nadechl, jako by se na to, co se chystal říct, potřeboval vnitřně připravit. „Ale mám v něm i maily, Jacku. No, víš...“

Gozer zabloudil pohledem k počítači na stole a pak se znovu zahleděl na Logana. Ten zasténal.

„Hm,“ řekl. „No není tohle zatraceně báječný?“



Druhá zastávka, kterou chtěl Logan před odjezdem vyřídit, byla o poznání méně příjemná než ta první. A ani o té se, jen tak mimochodem, nedalo říct, že by byla zrovna k popukání.

Kdyby si ale měl vybrat, který z rozhovorů si zopakuje, kdykoliv by za Gozerem milerád zaskočil znovu.

Dylan Muir byl první z Petrieho tří obětí. Šlo o první dítě, které ten parchant unesl, a taky jediné, jehož ostatky se nikdy nenašly.

Logan už teď samozřejmě věděl proč, na rozdíl od dvojice, která seděla na gauči naproti němu. A bude-li do toho mít co mluvit, tak to tak zůstane navždy.

„Utekl? Jak to myslíte, že utekl? Jak mohl utéct?“

Bylo to dvacet let, co Aisling Muirová přišla o svého synka, a každá vteřina z té doby se jí vepsala do tváře.

Dylana měla jako hodně mladá – už v osmnácti –, teď jí tedy bylo kolik? Čtyřicet jedna? Vypadala ale starší, minimálně

o deset let. Vlasy, které pomalu začínaly u kořínků šedivět, měla sestříhané podél obličeje do podivného patvaru, který vzdáleně připomínal mikádo.

Logan Aisling a jejího manžela Jerryho za ty roky několikrát navštívil, aby jim řekl, co má, nebo spíše nemá nového.

Dylanův otec byl o pár let starší než jeho manželka, ale ztrátu syna nesl stejně špatně jako ona. Když se s ním Logan setkal poprvé, okamžitě si ho zaškatulkoval jako ten typ muže, co mu patří celý svět. Jerry byl vysoký, měl široká ramena a s nekončnou vervou dlouhé hodiny chodil po ulicích a hledal svého chlapce. Burcoval sousedy na pomoc, organizoval všelijaké akce a snažil se mezi lidmi šířit osvětu. Dělal všechno, jen aby se jeho synek vrátil domů.

Zdálo se, že jeho energie je bezedná, to odhodlání si zaslouhuvalo obdiv. Většinou je to běh na dlouhou trať, než na Logana někdo udělá dojem, Jerrymu se to ale tehdy podařilo za jediný den.

Hrouda na gauči teď byla spíše scvrklou verzí muže, kterého znal kdysi, vzpomínkou, pomalu se rozplývající s každou další návštěvou. Postupně se z něj stal pouhý duch.

„Jacku?“ naléhala Aisling. Mezi kostnatými prsty svírala cigaretu a kouř se linul kolem hlavy jako věnec. „Co se nám tady snažíte říct? Jak utekl?“

Logan odložil hrneček na podšálek. Když přišel, jako obvykle mu uvařili čaj, on se ho ale ani nedotkl. Nebyl si jistý, vzhledem k okolnostem, zda by ho v sobě vůbec udržel.

„Zabil zřízence. Jednu sestru vzal jako rukojmí a pak ji taky zavraždil,“ popisoval Logan. Nemělo smysl snažit se pravdu přikrášlit. Před nimi rozhodně ne. „Momentálně netušíme, kde je, ale děláme všechno, abysme...“

„Ty kecy si strčte někam,“ utrhla se na něj Aisling a potáhla z cigarety, jako by inhalovala čistý kyslík. „Před náma si to laskavě odpusťte. Po tom všem.“

Obličej jí náhle ztvrdl, netrvalo to však dlouho. Ani nemohlo. Jako první to vzdaly její oči. Aisling je vytřeštila a prosebně se na něj zahleděla: „Prosím. Řekněte nám to na rovinu.“

Jerry manželce na důkaz podpory stiskl ruku, sám ale nepromluvil. Pokaždé když Logan přišel, toho řekl míň a míň a šéfinspektor pomalu, ale jistě nabýval dojmu, že Jerry toho obecně poslední dobou moc nenamluví.

„Jdeme po něm. Všechno, co má ruce a nohy. Tisk to zatím neví, ale je to v podstatě regulérní šťvanice,“ řekl Logan. „Informujeme i ostatní rodiče, ale s váma jsem chtěl mluvit osobně.“

„Ale... jak mohl, do prdele, utéct?“ nechápala Aisling. „Vždyť byl ve vegetativním stavu. To přece celou dobu tvrdili. Proto vám nemohl říct, kam ukryl Dylanovo tělo. To nám pořád dokola říkali!“

„Já vím, Aisling, ale –“

„Jak teda mohl, když byl podle vás ve vegetativním stavu, utéct z ústavu s ostrahou? To by mě, krucinál fagot, zajímalo, Jacku!“

Logan odložil šálek s podšálkem na konferenční stolek. Skrz skleněnou desku zahlédl kupičku dětských knížek a omalováněk.

Při jedné z návštěv přibližně před šesti či sedmi lety mu truchlící rodiče prozradili, že Dylanův pokoj zůstal nedotčený. Znovu se o tom však nikdy nezmínili a on neměl to srdce se jich ptát.

„Vím, že je to těžký. Pro vás oba. Ale my ho dostanem. Chytneme ho a šoupneme ho tam, kam patří.“

„Mohl byste z něj vypáčit, co udělal s Dylanem,“ pronesla Aisling roztřeseným hlasem, v němž se mísil hněv s úlevou. „To byste mohl, nebo ne? Ať můžeme našeho chlapečka pohřbít.“

Logan sklopil zrak k podlaze. Stále ji zakrýval tentýž koberec, jako když sem vkročil poprvé. I gauč byl stejný jako tehdy a ze zdi se na něj ze stále stejných fotografií díval rozesmátý Dylan Muir.

Dům zamrzl v čase, zatímco jeho obyvatelé stárli a chřadli.

„Udělám, co bude v mých silách. Já ho dostanu, to mi tedy věřte.“

V ten moment Jerry poprvé promluvil. Jeho hlas zněl ploše a vzdáleně a mužův pohled, doposud zastřený a nepřítomný, se nečekaně projasnil. „Jako tehdy, když jste říkal, že nám kluka přivedete zpátky?“

„Jerry, já –“

„Už byste radši měl jít, Jacku,“ přerušila ho Aisling s tváří chladnou a pevnou jako ocel. Jerry manželce stiskl dlaň, jako kdyby dotykem sytil její vnitřní sílu. „Prosím. Jděte.“

KAPITOLA 5

Hoon už netrpělivě bubnoval prsty o volant svého BMW, když se Logan konečně vynořil z činžovního domu, ve kterém se nacházel byt Muirových, a plouživě vyrazil po chodníku posetém kalužemi, jež světla pouličních lamp zbarvovaly do oranžova.

Ještě ani nestačil otevřít dveře vozidla, když už to nemohl detektiv superintendant déle vydržet a promluvil, dost hlasitě, aby ho Jack přes okénko slyšel. „Nejspíš to stálo za hovno, soudě podle toho, jak se ksichtíš.“

Logan se nejprve usadil a zapnul si pás. Teprve pak promluvil. „Jo, ale říct jsem jim to musel. Zaslouží si to.“

Podíval se přes rameno na panelák, ze kterého právě vyšel. Celkem v něm bylo osm bytových jednotek. Muirovi obývali byt ve druhém patře nalevo. Všiml si, že ho Aisling z okna pozoruje. Na okamžik zvedla ruku a Logan se domníval, že mu chce zamávat. Žena však pouze nahmatala záclony a jediným škubnutím se odřízla od něj i od zbytku světa.

„Ať na ně dohlídnou uniformy,“ řekl Logan. „Ale diskrétně.“

„Myslíš, že ten sráč za nima půjde?“

Logan zakroutil hlavou. „Ne. Ale nikomu neuškodí, když na ně dohlédneme.“

„Tak buď tý lásky a vytelefonuj si to.“ Hoon netrpělivě sešlápl spojku a dloubl do tlačítka, kterým se startoval motor. „Rád bych z týhle zasraný díry vypadl ještě před půlnocí.“

Logan si odkašlal. „Jo, no víš, co se toho týče,“ promluvil, otočil se a podíval se na svého šéfa.

Hoon pevně sevřel volant. Zatnul zuby a předsunul spodní čelist. Pomalu a výhrůžně. Nakonec otočil hlavu.

Logan se na něj na oplátku prosebně usmál a povytáhl obočí. „Je nějaká šance, že bychom se stavili ještě na pár místech?“

NON

Od okamžiku, co Vanessa otevřela dveře, se jí během dvou vteřin na tváři vystřídalá pestrá přehlídka emocí, jež se nakonec utábořily kdesi na pomezí vzteku a obav.

„O co jde?“ vyštěkla a sjela bývalého manžela od hlavy k patě. „Stalo se něco?“

Měli pěkné manželství, až do chvíle, kdy pěkné být přestalo. Přál by si, aby jí to mohl vyčítat. Nebo aspoň tvrdit, že to zavinili oba. Dva lidé, kteří se prostě přestali milovat.

Za všechno ale samozřejmě mohl jen on sám. On a –

„Petrie,“ vyslovil Logan jméno. „Jsem tu kvůli němu. Je na svobodě.“

Všechn vztek se naráz vytratil a vyklidil prostor obavám. Vanessa si přitiskla ruku k ústům a z očí jí vyhrkly slzy. Beze slova ukročila. Logan ji následoval přes práh, který už hezkou řádku let nepřekročil.

Navzdory společné minulosti a okolnostem probíhal rozhovor mnohem plynuleji, než Logan čekal. Vanessa ho jen poslouchala. Od chvíle, kdy byla něco takového ochotná udělat, uplynula už dlouhá doba. Teď ale byla jedno velké ucho. Neskákala mu do řeči ani na něj nekřičela, nevyhazovala ho ani nic podobného. Jen tam seděla na velké kožené sedačce, poslouchala a přitom upíjela červené víno ze sklenky, která rozhodně nebyla malá.

A s každým dalším slovem její strach narůstal.

„Ty myslíš, že přijde sem?“ chtěla vědět. „Proč by to dělal?“

„Aby se dostal ke mně,“ vysvětlil Logan. „Aby mi ublížil.“

Vanessa si odfrkla. „Pche, to by asi těžko šel po mně, nebo ne?“

„To neříkej,“ ohradil se Logan. „Volal mi. Vzpomínáš? Jak jsem ti tehdy telefonoval, abych tě varoval. Ptal se, jak se máš. Nikdo mi nevěřil, že to byl –“

„A jak to asi tak mohl někdo vědět?“ bránila se Vanessa.

„Ale já to věděl. Já jo,“ podotkl Logan. „A jestli se na tebe ptal, je možný, že po tobě půjde. Jo, není to mezi náma možná růžový, ale nedovolím, aby ti ublížil. To ne,“ ztěžka polkl. „To nejde.“

„A co navrhuješ, Jacku?“ zeptala se ho Vanessa, její otázka však nezněla útočně. Pro jednu se hádat nechtěla. „Co bych podle tebe měla udělat?“

„Chci, abyste s Maddie jely se mnou do Inverness. Najdeme vám tam bezpečnej úkryt, dokud nebude po všem.“

„Kristepane, Jacku,“ povzdechla si Vanessa. „Proč zrovna Inverness? Nemůžeš nám něco najít tady?“

„Protože... protože vás chci mít nablízku,“ přiznal Logan. „Kdyby se něco stalo, chci u toho být.“